

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Marie Součkové a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně **MUDr. E. E.**, zastoupené Mgr. Ditou Křápkovou, advokátkou se sídlem Obilní trh 4, Brno, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 12. 2005 č. j. 41 Cad 124/2005 – 22

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 13. 5. 2005.

Tímto rozhodnutím byl žalobkyni přiznán ode dne 1. 7. 2004 podle ust. § 72 zák. č. 155/1995 Sb., § 21 zák. č. 100/1988 Sb. a podle čl. 46 odst. 2 Nařízení Rady (EHS) 1408/71 starobní důchod ve výši 3089 Kč měsíčně. Plná základní výměra důchodu činila 1310 Kč, plná procentní výměra 12 061 Kč, celkově tedy 13 371 Kč. Výpočtový základ pro určení procentní výměry důchodu byl stanoven částkou 12 628 Kč, jeho výše odpovídá osobnímu vyměřovacímu základu 35 372 Kč za roky 1986 – 2003. Procentní výměra ke dni vzniku nároku na důchod za 35 let pojištění činila 52,50 % výpočtového základu, tj. 6630 Kč, zvýšení procentní výměry za 3331 dnů pojištění získaných po vzniku nároku na důchod pak 43 % výpočtového základu, tj. 5431 Kč. Výše důchodu byla následně upravena podle poměru dob získaných v českém důchodovém pojištění a celkové době pojištění. Žalobkyně

získala v českém důchodovém pojištění 3769 dnů, celkově pak 16 319 dnů. Základní výměra důchodu tak byla upravena na částku 303 Kč, procentní výměra na částku 2786 Kč.

Od lednové splátky roku 2005 pak byl důchod zvýšen dle nař. vlády č. 565/2004 Sb. na částku 3261 Kč., kdy základní výměra byla určena částkou 324 Kč a procentní výměra částkou 2937 Kč.

V žalobě proti výše uvedenému rozhodnutí žalobkyně dovozovala nesprávné posouzení právní otázky, konkrétně výklad a aplikaci příslušných ustanovení Nařízení Rady č. 1408/71. Žalobkyně namítala, že úhrn důchodů přiznaných českým a slovenským nositelem pojištění nedosahuje částky 13 371 Kč, která by jí náležela v případě, pokud by byla celá doba pojištění hodnocena v českém systému důchodového pojištění. V takovémto případě měla být dle jejího názoru s ohledem na ust. čl. 46 odst. 4 aplikována kapitola 3 tohoto nařízení. Uvedenou námitku v dalším podání konkretizovala tak, že částka 5431 Kč za dobu pojištění po vzniku nároku na důchod, kterou získala na území České republiky, by jí měla být přiznána v plné výši českým nositelem pojištění. Postup žalované, v důsledku něhož jí bylo z uvedené částky přiznáno pouze 23 % její výše, považovala žalobkyně za diskriminační. Na podporu své argumentace poukázala na nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 405/02, IV. ÚS 158/04 a III. ÚS 252/04. Zjištěný skutkový stav žalobkyně nezpochybňovala.

Krajský soud v Brně při posouzení věci vyšel ze skutkového stavu tak, jak byl popsán v napadeném rozhodnutí a právní argumentaci žalobkyně nepřisvědčil. Svůj právní názor opřel o rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005 č. j. 3 Ads 2/2003 – 112 publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 798/2006, dle něhož lze doby zabezpečení získané pojištěncem do 31. 12. 1992 na území bývalé ČSFR hodnotit ode dne 1. 6. 2002 jen podle čl. 20 Smlouvy mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení. Ode dne 1. 5. 2004 je pak uvedený článek součástí komunitárního práva, neboť byl inkorporován do oddílu 44 přílohy č. III Nařízení Rady č. 1408/71. Při výpočtu výše starobního důchodu tedy dle názoru soudu nebylo možno postupovat tak, jak požadovala žalobkyně. Krajský soud shledal napadené rozhodnutí žalované zákonným a žalobu zamítl.

Kasační stížnost podala žalobkyně (dále též stěžovatelka) z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Dle názoru stěžovatelky dospěl Krajský soud v Brně k nesprávným závěrům, když odpracované dny v České republice po splnění věkové podmínky pro přiznání starobního důchodu byly přiznány poměrně a Sociální pojišťovnou nebyly zohledněny vůbec. Žalovaná celkovou výši starobního důchodu, která by náležela osobě, jež byla celou dobu pojištěna výhradně v českém systému, krátila koeficientem stanoveným jako poměr českého počtu dnů pojištění a celkového počtu dnů pojištění. Tento koeficient činí přibližně 0,23. Výsledkem tohoto postupu je skutečnost, že žádná z institucí v plné míře nezohlednila fakt, že stěžovatelka více než devět let pracovala po vzniku nároku na starobní důchod. Stěžovatelka dovozovala, že uvedeným postupem byl porušen princip právní jistoty a předvídatelnosti práva a poukázala přitom na nález Ústavního soudu č. IV. ÚS 158/04 podle něhož „skutečnost, že Česká republika uzavřela se Slovenskou republikou smlouvu o sociálním zabezpečení, nemůže být na újmu českému občanovi ve výši jeho důchodových nároků, neboť smyslem uzavření mezinárodní smlouvy nemůže být krácení důchodových nároků vlastním občanům, kterým vyšší důchodový nárok vzniká nezávisle na takové smlouvě podle vnitrostátních předpisů“. Stěžovatelka krajskému soudu také vytkla, že nijak nezkoumal otázku, zda vydané rozhodnutí žalované bylo v souladu s nálezy Ústavního soudu č. II. ÚS 405/02, III. ÚS 252/04 a cit. IV. ÚS 158/04, na které ve své žalobě odkazovala.

Žalovaná dle názoru stěžovatelky porušila ust. čl. 89 odst. 2 Ústavy tím, že ve svém rozhodnutí výše uvedené nálezy Ústavního soudu nerespektovala. Krajský soud pak v napadeném rozsudku upřel stěžovatelce právo na hmotné zabezpečení ve stáří ve výši odpovídající délce doby pojištění, výši příjmu a z něho odvedeného pojistného. Dle stěžovatelky je v rozporu se zásadou rovnosti zakotvenou v čl. 1 Listiny, aby jí za stejných podmínek byl přiznán starobní důchod za 3331 dní odpracovaných po vzniku nároku na důchod v částce o 77 % nižší než jiným občanům České republiky. Napadený rozsudek je rovněž v rozporu s právem Evropského společenství, neboť podle čl. 46 odst. 3 Nařízení Rady č. 1408/71 má stěžovatelka nárok na nejvyšší vypočtenou částku dle odst. 1 a 2 cit. ustanovení. Rovněž v souladu s čl. 46 odst. 4 Nařízení Rady v případě, že celkový součet dávek starobního důchodu náležejících od kompetentních institucí dvou členských států nepřekročí celkovou částku, která by náležela od takového členského státu podle odst. 1 a 3 má mít stěžovatelka z těchto ustanovení prospěch, tj. má jí být přiznán důchod dle částky vyšší. Navrhla proto, aby byl napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Pokud by soud dospěl k závěru, že některé ustanovení příslušného zákona (zejména § 61 zák. č. 155/1995 Sb.), jehož má být při projednávání nebo rozhodování věci použito, je v rozporu s ústavním zákonem nebo mezinárodní smlouvou navrhla stěžovatelka zároveň, aby Nejvyšší správní soud v souladu s ust. § 64 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb. podal návrh Ústavnímu soudu na jeho zrušení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu uplatněných stížných bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Vzhledem k tomu, že mezi účastníky nebyl sporný skutkový základ rozhodnutí správního orgánu, Nejvyšší správní soud z něho při posouzení věci rovněž vycházel. Ze správního (dávkového) spisu proto stručně uvádí jen některé rozhodné skutečnosti. Stěžovatelka se narodila dne XX a vychovala dvě děti. Věku padesáti pěti let dosáhla dne XX. Po tomto datu byla stěžovatelka bez pobírání důchodu nepřetržitě zaměstnána až do 30. 6. 2004 u zaměstnavatele v České republice. Žádost o starobní důchod od českého nositele pojištění uplatnila dne 31. 5. 2004 a požádala o jeho přiznání ode dne 1. 7. 2004. Od téhož data byl stěžovatelce přiznán starobní důchod i Slovenskou pojistovňou Bratislava.

O námitkách stěžovatelky uvážil Nejvyšší správní soud následovně:

Stěžovatelka má za to, že žalovaná nesprávně zhodnotila dobu pojištění získanou po vzniku nároku na starobní důchod v důsledku chybného výkladu ustanovení čl. 46 Nařízení Rady č. 1408/71 a ignorace výše uvedených nálezů Ústavního soudu, čímž došlo k nesprávnému výpočtu výše procentní výměry jejího starobního důchodu. Skutkový stav nezpochybňovala. Nejvyšší správní soud tedy v daném případě posuzoval pouze otázku výběru příslušných právních norem na daný skutkový stav, jejich výklad a aplikaci.

Nejvyšší správní soud k věci předesílá, že nárok na starobní důchod vzniká ze zákona, a to v okamžiku, kdy dojde poprvé ke splnění všech podmínek stanovených právními předpisy. V projednávaném případě stěžovatelka splnila podmínky pro vznik nároku na starobní důchod v českém systému sociálního zabezpečení (důchodového pojištění) dne X, kdy dosáhla důchodového věku dle ust. § 21 odst. 2 písm. c) zák. č. 100/1988 Sb. a zároveň měla s použitím čl. 20 a čl. 11 odst. 3 Smlouvy mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení splněnu i podmínku potřebné doby zaměstnání (pojištění) v trvání nejméně 25 roků. Stěžovatelka však o přiznání důchodu nepožádala, byla dále nepřetržitě zaměstnána a nárok

na důchod uplatnila až ke dni 1. 7. 2004. Pro výpočet výše jejího starobního důchodu se tedy s ohledem na tuto skutečnost použije ust. § 72 odst.1 zák. č. 155/1995 Sb. a protože získala dobu pojištění i v jiném státu Evropské unie též ust. čl. 46 Nařízení Rady č.1408/71. Lze tedy uzavřít, že výběr právních norem pro posouzení nároku a výše starobního důchodu stěžovatelky provedla žalovaná správně.

Vzhledem k tomu, že stěžovatelce vznikl nárok na starobní důchod v českém systému pojištění jen s přihlédnutím k dobám pojištění získaným v jiném členském státu Evropské unie, uplatní se při výpočtu výše jejího starobního důchodu princip tzv. dílčení upravený v ust. čl. 46 odst. 2 Nařízení Rady č.1408/71. Tento princip bývá obvykle zakotven i ve dvoustranných mezinárodních smlouvách na poli sociálního zabezpečení a byl obsažen i v čl. 11 odst. 4. Smlouvy mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení uveřejněné pod č. 228/1993 Sb. Výše důchodu z českého systému pojištění se tedy vypočítá tak, že nositel pojištění nejprve vypočte teoretickou výši dávky, na kterou by vznikl pojištěnci nárok, pokud by veškeré doby pojištění byly získány dle vnitrostátních předpisů, a poté upraví výši důchodu podle poměru dob skutečně získaných v českém systému pojištění k celkové době pojištění získané pojištěncem ve všech členských státech EU (včetně ČR). Stěžovatelka v daném případě nijak nezpochybnila výpočet teoretické výše starobního důchodu jako základu pro jeho další úpravy, nesouhlasila však se způsobem, jakým byl důchod podílčen. K tomu vyslovila i pochybnosti o souladu ust. § 61 zák. č. 155/1995 Sb. s ústavním zákonem či mezinárodní smlouvou a rovněž s nálezy Ústavního soudu.

Nejvyšší správní soud však právní názor stěžovatelky nesdílí. V prvé řadě je třeba zdůraznit, že ustanovení § 61 zák. č. 155/1995 Sb. nemá s podstatou námitek stěžovatelky přímou souvislost. Tato norma reaguje pouze na skutečnost, že důchody v českém systému pojištění jsou dvousložkové a důchod se skládá ze základní a procentní výměry. Dochází-li tedy k dílčení důchodu dle mezinárodní smlouvy (pod tento pojem je nutno v daném případě zahrnout i cit. Nařízení, jehož závaznost pro nositele pojištění vyplývá ze Smlouvy o přistoupení ČR k EU), podléhají dle tohoto ustanovení dílčení obě složky důchodu. Stěžovatelka sama však nenamítá ničeho proti faktu dílčení základní i procentní výměry svého důchodu, ale pouze proti tomu, jakým způsobem byla upravena procentní výměra. V čem by tedy měla za této situace spočívat protiústavnost cit. ustanovení § 61 zák. č. 155/1995 Sb., není z podání stěžovatelky zcela zřejmé a Nejvyšší správní soud sám žádné důvody nenalezl. Návrhu stěžovatelky na předložení věci Ústavnímu soudu ke zrušení ust. § 61 zák. č. 155/1995 Sb. proto nevyhověl.

Důvodné však nejsou ani zmiňované námitky stěžovatelky proti způsobu dílčení procentní výměry důchodu. Výše procentní výměry důchodu se stanoví podle ust. § 33 odst. 2 zák. č. 155/1995 Sb. procentní sazbou z výpočtového základu podle doby pojištění získané do vzniku nároku na tento důchod a podle doby pojištění po vzniku nároku na tento důchod. Takto vypočtená procentní výměra podléhá dílčení dle mezinárodní smlouvy či cit. Nařízení. Doby pojištění získané po vzniku nároku na starobní důchod jsou pouze jedním z prvků pro výpočet procentní výměry důchodu, nelze je žádným způsobem z výpočtu procentní výměry důchodu vyloučit, vytvořit z nich nějakou novou, zákonem nedefinovanou složku důchodu a tuto pak podrobit jinému, samostatnému a zákonem neupravenému právnímu režimu. Jejich jediná odlišnost spočívá v tom, že jsou pro výpočet výše procentní výměry hodnoceny vyšší procentní sazbou než doby pojištění před vznikem nároku. Jestliže tedy stěžovatelka v daném případě namítá, že z částky důchodu vypočtené za dobu pojištění po vzniku nároku na starobní důchod obdržela jen 23 %, ačkoliv tuto dobu odpracovala u zaměstnavatelů se sídlem v České republice a měla by jí tedy být přiznána částka celá, nemá

její názor oporu ani ve vnitrostátním ani v komunitárním právu. Při uplatnění principu dílčení důchodu je zcela nerozhodné, v kterém státě EU získala stěžovatelka dobu pojištění před vznikem nároku a po vzniku nároku, neboť, jak bylo již uvedeno výše, dílčení podle poměru dob získaných v českém systému pojištění k celkové době pojištění podléhá celá procentní výměra důchodu bez rozlišování těchto dob, přičemž samo dílčení je pouze důsledkem skutečnosti, že stěžovatelce vznikl nárok na starobní důchod v českém systému pojištění jen s přihlédnutím k dobám pojištění získaným v jiném státě Evropské unie. Žádné zkrácení nároků stěžovatelky z tohoto postupu tedy nelze dovodit.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil právní argumentaci stěžovatelky ani v ústavně právní rovině. Krajskému soudu lze v daném případě zajisté vytknout nepřiliš přiléhavou právní argumentaci rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, nikoliv však nedodržení právního názoru obsaženého ve stěžovatelkou cit. nálezech Ústavního soudu. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že v rozsudku rozšířeného senátu byla řešena otázka zápočtu dob pojištění získaných do 31. 12. 1992, tedy za dobu existence československého státu pro vznik nároku na starobní důchod pojištěnců před 1. 6. 2002, tj. před účinností ústavního zákona č. 395/2001 Sb., zatímco v daném případě je na rozdíl od předchozího předmětem posouzení hodnocení dob pojištění získaných po zániku ČSFR pro výpočet výše starobního důchodu, na jehož výplatu vznikl pojištěnci nárok po 1. 5. 2004, tj. po vstupu České republiky do Evropské unie. Jedná se tedy o případ po právní stránce zcela odlišný. Krajský soud měl proto především sám vyložit ust. čl. 46 odst. 2 Nařízení Rady 1408/71, o němž se napadené rozhodnutí žalované opírá a o němž ani stěžovatelka sama nepochybuje, že na výpočet výše jejího důchodu dopadá, v návaznosti na ust. § 33 odst. 2 zák. č. 155/1995 Sb. a z tohoto hlediska posoudit zákonnost napadeného rozhodnutí. Ze stejného důvodu však na projednávaný případ nedopadají ani stěžovatelkou uváděné nálezy Ústavního soudu, které se v jednotlivých, i v rámci této skupiny skutkově odlišných případech vyjadřovaly právě k otázce hodnocení dob pojištění získaných před rozdělením ČSFR, a to vždy ve věcech nároků na dávku, které vznikly před vstupem České republiky do Evropské unie. Vzhledem k tomu, že podstatou projednávané věci je originální výklad a aplikace komunitárních předpisů, je možnost nedodržení právního názoru vyjádřeného v cit. nálezech Ústavního soudu vyloučena. Namítali pak žalobkyně, že je při hodnocení dob pojištění diskriminována ve srovnání s jinými občany České republiky, je takováto námitka výrazem určitého nepochopení zásad, na němž jsou sociální systémy v evropském prostoru (včetně České republiky) od svého počátku založeny. Základní podmínkou nároku na jakoukoliv důchodovou dávku je účast pojištěnce v určitém systému důchodového pojištění, jež bývá v principu založena na jeho výdělečné činnosti a nějaké formě odvodu pojistného do daného systému. Po splnění zákonem stanovených podmínek, zpravidla získáním určité doby pojištění a po přistoupení další skutečnosti (neschopnost výkonu výdělečné činnosti v důsledku zdravotní nezpůsobilosti či dosažení určitého věku), pak vzniká pojištěnci nárok na plnění – přiznání některé z dávek důchodového pojištění, např. invalidního či starobního důchodu. Jak vyplývá z výše uvedeného stručného vysvětlení, nemělo by dodatečné vnášení podmínky státního občanství do úpravy nároků na dávky důchodového pojištění, ať už v podobě kritéria pro hodnocení dob pojištění či dokonce jedné z podmínek nároku na dávku, samo o sobě žádný smysl. Vnitrostátní předpisy z oblasti sociálního zabezpečení platné na území současné České republiky v posledních sto letech (počínaje zák. č. 1/1907 ř. z.) takovouto podmínku pro hodnocení dob pojištění (pokud byla výdělečná činnost vykonávána na daném území) či pro vznik nároku na dávku také nikdy neupravovaly, v současné době neupravují (zák. č. 155/1995 Sb.) a vzhledem k její neústrojnosti pro tento systém lze spolehlivě předpovědět, že ani v budoucnu upravovat nebudou. Vzhledem k irelevanci státního

občanství pro posuzování rozhodných skutečností v oblasti důchodových nároků pojištěnců je vyloučeno, že by mohlo být se stěžovatelkou nerovně zacházeno ve srovnání s jinými občany České republiky, právě naopak, projevem nerovného zacházení by bylo, pokud by se skutečnosti rozhodné pro vznik nároku na dávku a její výši posuzovaly v jejím případě odlišně od ostatních pojištěnců s ohledem na její české státní občanství (což stěžovatelka pro způsob dílčení svého starobního důchodu implicitně požaduje). „Občané České republiky“ nemohou být v daném případě relevantní skupinou pro posouzení, zda byl dodržen princip rovnosti, tu je nutno definovat na základě jiných kritérií a dodržení uvedeného principu zkoumat ve vztahu ke skupině „pojištěnců účastných na sociálních soustavách v rámci Evropské unie“. Nařízení Rady č. 1408/71 má ostatně samo princip rovnosti nakládání zakotvený ve svém čl. 3, kde je rovněž obsažen zákaz nerovného zacházení při posuzování důchodových nároků z důvodu státní příslušnosti, což odpovídá výše uvedeným tezím. Porušení principu rovnosti ve vztahu k takto definované skupině však stěžovatelka nedovozovala a svoje námitky v oblasti komunitárního práva omezila na nesprávný výklad ustanovení čl. 46 Nařízení Rady 1408/71 žalovanou.

Nejvyšší správní soud však nepřisvědčil názoru stěžovatelky, ani v tomto bodu. Čl. 46 odst. 3 Nařízení Rady 1408/71 totiž směřuje k jinému cíli, než stěžovatelkou dovozovanému. Tato norma má v první řadě zajistit, aby pojištěnec při překrývání dávek přiznaných z různých systémů pojištění nedostával v souhrnu na dávkách více, než kolik by mu náleželo, pokud by veškerou dobu pojištění získal v příslušném členském státě, ve kterém by teoretická částka důchodu byla nejvyšší. Zároveň však uvedené pravidlo slouží k tomu, aby při úpravě výše dávek pro souběh podle národních předpisů nedocházelo k jejich nadměrnému krácení. Meze pro krácení důchodů v souběhu pak stanovily čl. 46 a) až c) Nařízení. V daném případě se toto pravidlo nijak neuplatnilo, neboť žádný ze zúčastněných členských států (zde Česká republika a Slovenská republika) další úpravy výše starobního důchodu stěžovatelky podle národních předpisů neprováděl (český nositel pojištění dle § 58 zák. č. 155/1995 Sb.) a stěžovatelce byl přiznán od obou nositelů pojištění starobní důchod v plné výši tak, jak byl jimi vypočten dle ust. čl. 46 odst. 1 a 2 Nařízení. Její námitka proto postrádá racionální opodstatnění. Stejně je tomu s námitkou o porušení ustanovení čl. 46 odst. 4 Nařízení. Toto ustanovení ve spojení s čl. 6 Nařízení zakotvuje výjimku z působnosti Nařízení pro ty případy, kdy dosavadní úmluvy o sociálním zabezpečení uzavřené mezi členskými státy poskytovaly vyšší standard, než který vyplývá z Nařízení. Vzhledem k tomu, že výše dávek přiznávaných dle Smlouvy mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení č. 228/1993 Sb. by byla stejná, nikoliv vyšší než výše dávek vypočtených dle Nařízení Rady č. 1408/71 (čl. 20 Smlouvy se stal součástí přílohy III. Nařízení a čl. 46 Nařízení obsahuje stejné pravidlo pro dílčení jako čl. 11 odst. 4 Smlouvy), znamená to dle cit. ust. čl. 6 Nařízení pouze tolik, že uvedená Smlouva byla dnem vstupu ČR a SR do Evropské unie nahrazena Nařízením a že se výše důchodu stěžovatelky vypočte podle pravidel v něm obsažených. Tento závěr však od počátku řízení nikdo nezpochybňoval a žalovaná výši důchodu stěžovatelky také takto vypočetla.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že žalovaná při výpočtu výše starobního důchodu stěžovatelky nikterak nepochybila a příslušná ustanovení vnitrostátních předpisů i komunitárního práva správně vyložila i aplikovala. Krajský soud svůj závěr o zákonnosti rozhodnutí žalované sice neopřel o zcela správnou právní argumentaci, ve výsledku však rovněž nepochybil. Dílčí nedostatky v odůvodnění rozsudku krajského soudu neshledal Nejvyšší správní soud důvodem k jeho zrušení za situace, kdy výrok rozsudku je v souladu se zákonem a právní úvahu bylo možno doplnit při vypořádání kasačních námitek

stěžovatelky v odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 21. března 2007

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

